

преминалъ презсрьдъ, и като вжрвель намѣрилъ дѣда си Даріа, царя Персідскаго. Дарій като го видѣлъ заплакалъ и съ вжздышанѣ мѣ рекжлъ: О премѣдрейшій Александре! и тебе ли запрѣха при насъ: Александръ отвѣщаль: не самъ дошелъ да самъ съ васъ, но имахъ пжть отъ тѣка, и дойдохъ да вы видимъ. Дарій мѣ рекжлъ: Александре, понеже си съ Бога некеснаго и земнаго, и имашъ го помощникъ, ще се навчишъ дрѣго което незнаешъ. Ела при мене да ти го кажемъ. Александръ отишаль до него, а той мѣ рекжлъ: тамо гдѣто отивашъ при царица Кандаки, знай защо има изобразено лицето ти и ще те познае: но вжрви тамо, и недей се ками много, защо Богъ гдѣто мѣ са молишъ ще те избеаи отъ ржцѣте ѳ. Дарій пакъ заплакалъ и мѣ рекжлъ: Сыне мой Александре, Персідското царство на кое состоаніе е; и сладчайшата ми джщера какъ ѳ имашъ: Александръ отвѣщаль: джщера ти царствва сичкіжтъ свѣтъ днесъ съ мене. Дарій мѣ рекжлъ: иди по-отпредъ да видишъ Пора царя Индійскаго. Александръ като го видѣлъ, рекжлъ мѣ: Великій Поре, едно време се разоваваше землennyй Богъ, сега се мжчишъ като злочестъ человекъ; отвѣщаль Поро: колкото царстватъ на свѣтъжтъ съ високошміе, така се мжчатъ: Бардисе и ты да се невысокошмешъ, и те доведатъ тѣка Демоните вжрзанъ. Александръ рекжлъ: Отъ истина всакій спроти дѣлата си, така пріема и заплаата си.

АЛЕКСАНДРЪ ОСТАВЯ ПЕЩЕРАТА.
Тѣтакси измѣзналъ изъ пещерата, и намѣ-